

Regeringens proposition

1982/83:59

om ändring i lagen (1938:121) om hittegods;

beslutad den 4 november 1982.

Regeringen föreslår riksdagen att anta det förslag som har tagits upp i bifogade utdrag av regeringsprotokoll.

På regeringens vägnar

OLOF PALME

OVE RAINER

Propositionens huvudsakliga innehåll

Den nuvarande skyldigheten för polismyndigheterna att kungöra hittegods avskaffas fr. o. m. den 1 januari 1983.

Förslag till**Lag om ändring i lagen (1938:121) om hittegods**

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1938:121) om hittegods

dels att i 4 § ordet "Kronan" skall bytas ut mot "staten",

dels att i 10 § ordet "Konungen" i olika böjningsformer skall bytas ut mot "regeringen" i motsvarande form,

dels att 1 § skall ha nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 §

Var som något *hittar* skall utan oskäligt dröjsmål anmäla fyndet hos polismyndighet. Är ägaren till godset känd, *må* upphittaren i stället underrätta honom om fyndet.

Polismyndighet åligger att, när anmälan om hittegods skett, kungöra fyndet på lämpligt sätt eller, där ägaren till godset är känd, underrätta honom.

Var *och en* som *hittar* något skall utan oskäligt dröjsmål anmäla fyndet hos polismyndighet. Är ägaren till godset känd, *får* upphittaren i stället underrätta honom om fyndet.

När anmälan om hittegods har gjorts skall polismyndigheten underrätta ägaren till godset, om han är känd.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1983.

JUSTITIEDEPARTEMENTET

Utdrag
PROTOKOLL
vid regeringssammanträde
1982-11-04

Närvarande: statsministern Palme, ordförande, och statsråden I. Carlsson, Lundkvist, Feldt, Sigurdson, Gustafsson, Leijon, Hjelm-Wallén, Peterson, S. Andersson, Rainer, Boström, Bodström, B. Andersson, Göransson, Gradin, Dahl, R. Carlsson, Holmberg

Föredragande: statsrådet Rainer

Proposition om ändring i lagen (1938:121) om hittegods

1 Inledning

Bestämmelser om hittegods och annan egendom som har förlorats eller övergetts finns spridda i olika författningar. De centrala bestämmelserna om fynd finns dels i lagen (1938:121) om hittegods (hitegodslagen), dels i lagen (1918:163) med vissa bestämmelser om sjöfynd (sjöfyndslagen).

Frågor som rör lagstiftningen om hittegods, bärgning och sjöfynd aktualiserades i olika sammanhang under 1970-talet. Riksdagen begärde år 1974 att regeringen skulle se över bestämmelserna om bärgning till sjöss av herrelöst gods samt överväga vilken myndighet som skulle vara ansvarig för sjöfyndsärenden. Vidare framhöll rikspolisstyrelsen i en skrivelse till justitiedepartementet i maj 1977 att också den allmänna hitegodslagen borde ses över.

I april 1978 tillkallades särskilda sakkunniga¹ för att se över lagstiftningen om hittegods samt om sjöfynd och bärgning. De sakkunniga, som antog namnet fyndlagstiftningsutredningen, avlämnade i december 1980 betänkandet (Ds Ju 1980:11) Hitegodss m. m. Betänkandet har remissbehandlats.

Till protokollet i detta ärende bör fogas dels en sammanfattning av betänkandet som *bilaga 1*, dels de lagförslag som läggs fram i betänkandet som *bilaga 2*, dels en förteckning över remissinstanserna som *bilaga 3*. En

¹ Hovrättslagmannen Sigvard Mejgård, ordförande, byrådirektören Allan Wennerström och polisintendenten Bengt Å. Jansson. Expert: hovrättsassessorn Ingrid Forsström.

sammanställning av remissyttrandena har gjorts i justitiedepartementet och finns tillgänglig i lagstiftningsärendet (Dnr 2624-80).

Beträffande nuvarande förhållanden samt utredningens närmare överväganden hänvisas till betänkandet.

2 Föredragandens överväganden

Allmänna bestämmelser om hittegods finns i hittegodslagen. Beträffande sjöfynd finns föreskrifter i sjöfyndslagen. Dessutom finns olika regler om sjöfynd och bärgning i flera andra författningar. Även i annan lagstiftning finns en del bestämmelser av fyndrättslig karaktär. Sålunda upptar jaktlagen föreskrifter om fynd av hundar och katter, medan byggningsbalken innehåller vissa ålderdomliga stadganden om fynd av bin. Slutligen gäller särskilda regler om fynd av föremål på fortskaffningsmedel e. d., såsom på bussar, tåg och flygplan (trafikhittegods). De bestämmelser om fynd som sålunda finns spridda på olika håll skiljer sig på flera punkter.

Utredningen har föreslagit att dessa bestämmelser skall föras samman till en enda lag, en ny hittegodslag, med i stort sett likartade regler för alla olika slag av fynd. Förslaget har tillstyrkts av flera remissinstanser. Några är dock kritiska och anser att en sådan enhetlig reglering inte kan göras tillämplig på alla slags fynd utan måste kompletteras med särskilda bestämmelser för vissa typer av fynd, framför allt sjöfynd.

För egen del anser jag visserligen att det från lagteknisk synpunkt skulle vara en klar fördel om de regler om fynd som f. n. gäller enligt olika författningar kunde samlas i en gemensam lag. Det förutsätter emellertid att regleringen kan göras i stort sett likartad oavsett vilket slags fynd det är fråga om. Givetvis blir vinsten inte så stor, om reglerna måste föras med åtskilliga undantag eller tillägg för vissa typer av fynd. Remissbehandlingen visar emellertid enligt min mening att sådana särskilda bestämmelser inte kan undvaras när det gäller sjöfynd, fynd av djur och trafikhittegods.

Jag kan därför inte tillstyrka att de nuvarande reglerna om fynd förs samman till en enhetlig lag. I sak är det enligt min mening inte heller befogat att göra någon ändring i de bestämmelser om fynd av djur eller trafikhittegods som gäller f. n. Däremot finns det skäl att förenkla och modernisera lagstiftningen om sjöfynd och bärgning. Till denna fråga avser jag emellertid att återkomma i ett senare sammanhang.

Vad som återstår i detta sammanhang är därför frågan om en revision av den allmänna hittegodslagstiftningen. I detta hänseende har utredningen föreslagit vissa förenklingar, som enligt utredningen motiveras bl. a. av statsfinansiella skäl.

En sådan förenkling är att polismyndigheten – till vilken hittegods skall anmälas även enligt utredningens förslag – inte längre skall behöva kungöra hittegods, något som f. n. måste ske när ägaren är okänd. Detta förslag har tillstyrkts eller lämnats utan erinran av praktiskt taget alla remissinstanser.

Hovrätten för Nedre Norrland anser dock att det kan finnas skäl att behålla ett kungörelseförfarande beträffande mycket värdefulla föremål.

F. n. fullgör polismyndigheten vanligen sin kungörelseskyldighet genom anslag i polisdistriktets lokaler eller annonser i tidningarna om att hittegods finns att hämta hos polisen eller, i förekommande fall, polisens hittegods-expedition. En sådan kungörelse fyller emellertid enligt min mening inte någon egentlig funktion. De flesta som har tappat bort något torde i dag vara medvetna om att de kan vända sig till polisen för att efterforska det borttappade. Liksom utredningen och praktiskt taget alla remissinstanser anser jag därför att den nuvarande kungörelseskyldigheten kan tas bort. Det hindrar inte att polisen i enstaka fall ändå kungör visst hittegods, om det av särskilda skäl är lämpligt t. ex. därför att det rör sig om speciellt värdefull egendom.

Utredningen har vidare föreslagit att den tid som hittegods skall hållas tillgängligt hos polisen, f. n. tre månader, skall förkortas till en månad när det gäller hittegods vars värde överstiger en hundradels basbelopp (alltså f. n. ca 180 kr) och till två veckor i övriga fall. Detta förslag har kritiserats kraftigt under remissbehandlingen. Många remissinstanser framhåller att de föreslagna tiderna är alldeles för korta. Några rationaliseringsvinster anses inte heller uppkomma genom en indelning av hittegods i olika kategorier beroende på värdet.

För egen del anser jag att denna kritik har fog för sig. En tillämpning av olika förvaringstider för skilda kategorier av hittegods skulle i själva verket försvåra hanteringen för polisen. Dessutom skulle uppgiften att uppskatta hittegodssets exakta värde kunna skapa problem som polisen hittills inte har haft.

Jag är inte heller övertygad om att särskilt mycket är att vinna med en allmän förkortning av den nuvarande förvaringstiden. I varje fall framstår de av utredningen föreslagna tiderna som alltför korta. Enligt min mening finns det inte anledning att tillämpa kortare förvaringstider för hittegods än för egendom som lämnas in till näringsidkare för reparation e. d. och därefter inte hämtas. I det sistnämnda fallet skall enligt ett förslag till lag om rätt att sälja saker som inte har hämtats (se Ds Ju 1981:2), vilket f. n. bereds inom justitiedepartementet, gälla en tid av tre månader. Det finns anledning att räkna med att detta förslag, som allmänt har godtagits under remissbehandlingen, kan läggas till grund för en proposition (se också prop. 1981/82:49).

Med hänsyn till dessa omständigheter bör man enligt min mening inte ändra de nuvarande reglerna om tiden för polisens förvaring av hittegods.

I fråga om föremål som någon har hittat på en plats där allmänheten har tillträde (s. k. institutionsgods) anses f. n. gälla att föremålet – liksom då det har glömts kvar i någons privata bostad – tillfaller innehavaren av lokalen e. d., om ägaren inte hör av sig hos polisen inom den nyss nämnda

tremånaderstiden, och att upphittaren i ett sådant fall inte ens har rätt till hittelön. Denna ordning har kritiserats av utredningen, som anser att de allmänna reglerna om hittegods bör kunna tillämpas när någon hittar föremål inom större områden, t. ex. på varuhus, postkontor eller idrottsplatser. Någon regel om detta har utredningen dock inte föreslagit, utan avsikten är att en sådan ändrad ordning skall kunna åstadkommas genom en mer nyanserad bedömning i rättstillämpningen än den som hittills har gjorts.

Flera remissinstanser har invänt att en ändring av nuvarande rättspraxis kan åstadkommas endast genom uttryckliga lagregler. Även om remissinstanserna allmänt sett är positiva till att de vanliga hittegodsreglerna tillämpas även på institutionsgods, måste man enligt dem på ett tydligt sätt avgränsa dessa fall från de fall då egendom glöms kvar i någons privata bostad eller i sådana mindre lokaler där hittegodsreglerna enligt utredningens mening inte heller i fortsättningen bör bli tillämpliga fullt ut.

Jag delar remissinstansernas uppfattning att, om det nuvarande rättsläget skall ändras, det ankommer på lagstiftaren att genom klara regler ange hur de olika fallen skall bedömas. Varken utredningens förslag eller vad som har framkommit under remissbehandlingen utgör emellertid ett tillräckligt underlag för en sådan reglering. Behovet av en ändring är enligt min mening inte heller särskilt påfallande. Det kan anmärkas att de fall som framför allt har föranlett kritik mot den nuvarande ordningen, nämligen då någon har hittat föremål på postkontor eller inom Skansen i Stockholm, numera synes ha fått en i huvudsak tillfredsställande lösning. Såväl postverket som stiftelsen Skansen har nämligen för polisen förklarat att de generellt avstår från varje anspråk på gods som har hittats inom deras områden. Det innebär att godset i dessa fall tillfaller upphittaren och inte de nämnda institutionerna, om ägaren inte hör av sig till polisen inom tre månader.

Jag är därför, i varje fall f. n., inte beredd att föreslå några särskilda regler om institutionsgods.

Utredningen har i övrigt föreslagit ändringar i en del detaljer i den nuvarande hittegodslagen. Bl. a. föreslås särskilda undantag för nycklar och värdepapper som kan dödas. Enligt min mening finns det emellertid inte anledning att genomföra dessa förslag.

Sammanfattningsvis anser jag att de nuvarande reglerna om hittegods och andra fynd inte i detta sammanhang bör ändras på annat sätt än att skyldigheten för polisen att kungöra hittegods avskaffas. Detta föranleder en ändring i 1 § hittegodslagen. Lagändringen bör lämpligen träda i kraft redan den 1 januari 1983.

3 Upprättat lagförslag

I enlighet med vad jag nu har anfört har inom justitiedepartementet upprättats ett förslag till lag om ändring i lagen (1938:121) om hittegods.

På grund av lagstiftningsfrågans enkla beskaffenhet är det enligt min mening inte nödvändigt att höra lagrådet i detta ärende.

4 Hemställan

Jag hemställer att regeringen föreslår riksdagen att anta lagförslaget.

5 Beslut

Regeringen ansluter sig till föredragandens överväganden och beslutar att genom proposition föreslå riksdagen att anta det förslag som föredraganden har lagt fram.

Sammanfattning av utredningens överväganden

Utredningen lägger i betänkandet fram förslag till *dels* hittegodslag, *dels* hittegodsförordning. Den föreslagna lagen avses ersätta lagen (1938:121) om hittegoods och lagen (1918:163) med vissa bestämmelser om sjöfynd. Vidare föreslår utredningen upphävande av ett antal särbestämmelser om fynd i olika författningar.

Förslaget innebär alltså att reglerna om fynd, vilka f. n. är uppdelade på flera författningar, i huvudsak samlas på ett ställe.

Polisen bör enligt utredningen i princip bli ensam ansvarig myndighet för alla fyndärenden som omfattas av den föreslagna lagstiftningen. I fråga om hittegoods som tas om hand på fortskaffningsmedel i allmän trafik och inom allmänt trafikföretags område föreslås emellertid trafikföretaget liksom hittills bli ansvarigt för hanteringen.

Förenklingar föreslås beträffande handläggningen av fyndärenden. Sådana förenklingar är motiverade av bl. a. statsfinansiella skäl. Sålunda slopas enligt förslaget kravet på kungörande av fynd. Tiderna för polisens och trafikföretags förvaring av hittegoods, vilka numera kan uppgå till fyra resp. tre månader, förkortas så att de normalt inte skall uppgå till mer än två månader beträffande ordinärt hittegoods samt en och en halv månad i fråga om lågvärdigt gods. Med lågvärdigt gods avses hittegoods vars värde vid tiden för fyndet inte uppgår till en procent av då gällande basbelopp.

Klarläggande bestämmelser införs rörande fynd av värdepapper. Dessa bestämmelser innebär att hittegodslagen inte skall gälla handlingar som kan dödas. Beträffande övriga slag av värdepapper blir hittegodslagen i princip tillämplig.

När de gäller föremål upphittade på platser dit allmänheten har tillträde föreslås en mera nyanserad bedömning i rättstillämpningen än f. n. beträffande frågan om sådana föremål är att anse som hittegoods. Sålunda bör det enligt utredningen vara möjligt att tillämpa hittegodslagen när ett föremål påträffas t. ex. i en snabbköpsbutik eller på postkontor, vilket hittills i regel har varit uteslutet. Förslaget innebär att upphittaren i ett sådant fall får rätt till hittelön.

Slutligen kan nämnas att utredningen föreslår vissa ändringar i reglerna om ensamrätt till bärgning. Beslut härom skall i fortsättningen meddelas av sjöfartsverket.

Utredningens lagförslag

1 Förslag till Hittegodslag

Härigenom föreskrivs följande.

Inledande bestämmelser

1 § Denna lag har tillämpning på omhändertagande av föremål som inte finns i någons besittning. Sådant omhändertagande kallas i lagen *fynd*. Föremål för fynd kallas i lagen *hittegods*.

Lagen gäller emellertid inte fynd av

1. föremål som uppenbart saknar ägare eller som ägaren uppenbart inte önskar få tillbaka,
2. föremål vars värde inte uppgår till en tusendel av det vid tiden för fyndet gällande basbeloppet enligt lagen (1962:381) om allmän försäkring,
3. handling som kan dödas enligt lagen (1927:85) om dödande av förkommen handling samt
4. nyckel.

2 § Finns i fråga om visst slag av fynd särskilda bestämmelser i annan lag, gäller hittegodslagen endast i den mån den inte strider mot de särskilda bestämmelserna.

3 § Med *lågvärdigt gods* förstås i denna lag hittegods vars värde inte uppgår till en hundradel av det vid tiden för fyndet gällande basbeloppet enligt lagen (1962:381) om allmän försäkring.

Anmälan och överlämnande till polismyndighet m. m.

4 § Fynd skall utan oskäligt dröjsmål anmälas hos polismyndighet av den som har tagit hand om hittegodset.

Annat hittegods än sådant som anges i 224 § första stycket sjölagen (1891:35 s. 1) skall av den som har tagit hand om godset så snart det kan ske överlämnas till polismyndigheten om inte myndigheten på hans begäran medger att han själv får förvara det. Sådant medgivande får lämnas endast om särskilda skäl föreligger.

Är ägaren till hittegodset känd, gäller inte bestämmelserna i första och andra styckena. I sådant fall skall den som har tagit hand om godset utan oskäligt dröjsmål underrätta ägaren. Ägaren har rätt att få tillbaka föremålet om han till denne betalar ersättning och hittelön enligt 8 § första stycket.

Har hittegods tagits om hand på fortskaffningsmedel i allmän trafik eller inom allmänt trafikföretags område, gäller inte heller bestämmelserna i första och andra styckena. I sådant fall skall den som har tagit hand om godset utan oskäligt dröjsmål anmäla fyndet och överlämna godset till trafikföretaget.

5 § Finns anledning anta att anmält fynd avser vara som skall förtullas, skall den som förvarar föremålet genast underrätta tullmyndighet.

Förvaring

6 § Har hittegods överlämnats till polismyndighet eller trafikföretag, åligger det mottagaren att ombesörja förvaring av föremålet.

7 § Den som förvarar hittegods skall vårda det väl.

Polismyndighet och trafikföretag får under förvaringstiden låta sälja hittegods om

1. föremålet inte kan vårdas utan fara för försämring.
2. värden blir alltför dyrbar för staten eller trafikföretaget i förhållande till föremålets värde eller
3. det föreligger andra särskilda skäl för försäljning.

Beträffande vad som har flutit in vid försäljningen efter avdrag för försäljningskostnaderna gäller bestämmelserna om hittegods i denna lag i tillämpliga delar.

Ägares rätt att lösa godset

8 § Ägaren har rätt att få tillbaka hittegods som har tagits i förvar genom polismyndighets eller trafikföretags försorg om han till myndigheten eller företaget erlägger avgift enligt 9 § samt till den som har tagit hand om godset betalar skälig ersättning för dennes kostnader med anledning av fyndet och skälig hittelön. Myndigheten eller företaget har att meddela beslut om vad ägaren sålunda skall utge. I beslutet skall vidare part som är missnöjd med beslutet hänvisas att väcka talan vid allmän domstol. Utgör hittegodset vara som skall förtullas, får det inte lämnas ut till ägaren utan tullmyndighets medgivande.

Är hittegodset sådant som anges i 224 § första stycket sjölagen (1891:35 s. 1), skall i stället för hittelön utges bärgarlön enligt bestämmelserna i nämnda lag.

9 § Avgift till polismyndighet eller trafikföretag enligt 8 § första stycket och 11 § skall bestämmas till högst det belopp som svarar mot myndighetens eller trafikföretagets kostnader för mottagande av fyndanmälan och förvaring av hittegodset.

Avgiften skall erläggas enligt taxa som beslutas av regeringen eller myndighet som regeringen bestämmer.

Äganderättens övergång

10 § Hitegodset tillfaller den som har tagit hand om godset om

1. ägaren till föremålet inte är känd inom en månad från det fyndet anmäldes hos polismyndighet eller trafikföretag eller, i fråga om lågvärdigt gods, inom två veckor,
2. ägaren inte avhämtar godset inom två veckor från det polismyndighet eller trafikföretag underrättade honom om fyndet eller
3. ägaren på annat sätt kan anses ha gett upp sin rätt.

11 § Har hittegoods enligt 10 § tillfallit den som har tagit hand om godset, är han skyldig att inom två veckor efter det anmaning har avsänts till honom till polismyndigheten eller trafikföretaget erlägga avgift som avses i 9 §. Underlåter han detta eller kan han på annat sätt anses ha gett upp sin rätt, tillfaller föremålet staten eller trafikföretaget.

Utgörs hittegodset av vara som skall förtullas, får det inte lämnas ut utan tullmyndighets medgivande.

Ensamrätt till bärgning

12 § Myndighet som regeringen bestämmer får efter ansökan av bärgare medge denne ensamrätt att under viss tid och på närmare angivna ställen ta upp sjunket gods som inte är i någons besittning. I beslut om ensamrätt skall myndigheten meddela sådana föreskrifter som krävs för att bärgningen inte skall medföra skada eller olägenhet för allmänna eller enskilda intressen. Åsidosätts meddelad föreskrift, får myndigheten upphäva beslutet.

Ensamrätt enligt första stycket innebär rätt för bärgaren att utan intrång av andra på den angivna platsen bärga sjunkgods under upplåtelseiden.

Ansvar m. m.

13 § Den som uppsåtligen eller av oaktsamhet bryter mot bestämmelserna i 4 § döms till böter och har förverkat all rätt på grund av fyndet. Hade han uppsåt att tillägna sig hittegodset, finns bestämmelser om ansvar i brottsbalken.

Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser m. m.

1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 1982.
2. Genom lagen upphävs lagen (1918:163) med vissa bestämmelser om sjöfynd och lagen (1938:121) om hittegoods.
3. Har anmälan om fynd gjorts före lagens ikraftträdande gäller fortfarande äldre bestämmelser.
4. Förekommer i lag eller annan författning hänvisning till föreskrift som har ersatts genom bestämmelse i denna lag tillämpas i stället den nya bestämmelsen.

2 Förslag till

Lag om ändring i byggningsbalken

Härigenom föreskrivs att 21 kap. byggningsbalken skall upphöra att gälla vid utgången av december 1981.

3 Förslag till

Lag om ändring i brottsbalken

Härigenom föreskrivs att 10 kap. 8 § brottsbalken skall upphöra att gälla vid utgången av december 1981.

4 Förslag till

Lag om ändring i lagen (1919:426) om flottning i allmän flottled

Härigenom föreskrivs att 73 § lagen (1919:426) om flottning i allmän flottled skall ha nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

73 §¹

Har i allmän flottled virke sjunkit å ställe, där det kan vålla uppgrundning eller annan olägenhet, äge länsstyrelsen om dylikt virkes bortskaffande enahanda vårdnad, som i 72 § första stycket sägs om underhåll av där avsedd flottledsbyggnad; stände ock strandägare eller annan, som kan lida men av virkets kvarlämnande, fritt att, därest ej virket efter tillsägelse till flottningsstyrelse, flottningsschef eller ombud, som i 44 § sägs, eller den, som inom distriktet förestår flottningen, skyndsamt bortföres, själv på föreningens bekostnad upptaga virket, sedan behovet därav blivit vid undersökning på platsen vitsordat av två ojävige män. Om upptagande skall underrättelse genast lämnas till flottningsstyrelsen; och äge styrelsen avgöra, huruvida det upptagna virket skall av föreningen omhändertagas eller ock till upptagaren överlätas.

Har allmän flottled blivit avlyst, får *strandägare eller annan som kan lida men av sjunket virkes kvarlämnande* upptaga virket med rätt att fritt förfoga däröver. Virkets ägare, om han är känd, eller förvaltare som utsetts med anledning av avlysningen skall dock först tillsägas och få skäligt rådrum att avlägsna virket. Sedan tre år förflutit efter avlysningen, får virket upptagas utan att tillsägelse behöver ske.

Vad nu är sagt om sjunket virke gälle ock om virke, som i sjunkande tillstånd står upprätt i flottleden.

Har allmän flottled, blivit avlyst, får *var och en* upptaga virket med rätt att fritt förfoga däröver. Virkets ägare, om han är känd, eller förvaltare som utsetts med anledning av avlysningen skall dock först tillsägas och få skäligt rådrum att avlägsna virket. Sedan tre år förflutit efter avlysningen, får virket upptagas utan att tillsägelse behöver ske.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1982.

¹ Senaste lydelse 1977:671.

5 Förslag till

Lag om ändring i lagen (1933:269) om ägofred

Härigenom föreskrivs att 52–57 §§ lagen (1933:269) om ägofred skall upphöra att gälla vid utgången av december 1981.

6 Förslag till

Lag om ändring i lagen (1938:274) om rätt till jakt

Härigenom föreskrivs att 22 § lagen (1938:274) om rätt till jakt skall ha nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

22 §¹

Löper hund lös i mark där villebråd finnes, äger jakträttsinnehavaren eller hans folk rätt att upptaga hunden. Det åligger den som sålunda upptagit hund att därom ofördröjligen underrätta hundens ägare eller innehavare eller, om denne är okänd eller icke kan träffas, polismyndigheten i orten. Den som vill återfå upptagen hund skall lösa den med femtio kronor, om hunden upptagits under tiden den 1 mars–den 20 augusti, och med tjugofem kronor i annat fall samt utgiva ersättning för hundens föda och övriga kostnader. Har ej ägaren eller innehavaren löst hunden inom en vecka efter det polismyndigheten underrättades, får jakträttsinnehavaren behålla hunden. Väcker han inom en månad efter utgången av nu angiven tid talan om att i stället erhålla lösen, är hundens ägare eller innehavare skyldig att utgiva sådan enligt förut angivna grunder.

Jagar eller ofredar hund, som löper lös, villebråd, varc hundens ägare eller innehavare skyldig ersätta jakträttsinnehavaren skada som därigenom må anses hava skett å villebrådsbeståndet.

Låter hund, som löper lös och jagar eller ofredar villebråd, sig icke upptagas får polismyndigheten låta döda hunden, om det är angeläget från viltvårdssynpunkt och försvarligt även med hänsyn till övriga omständighe-

¹ Senaste lydelse 1974:347.

ter. Polismyndigheten kan uppdraga åt jakträttsinnehavaren eller hans folk att döda hunden.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1982.

Förteckning över remissinstanserna

Efter remiss har yttranden över betänkandet avgetts av justitiekanslern, Svea hovrätt (vattenöverdomstolen), hovrätten för Nedre Norrland, rikspolisstyrelsen, statens järnvägar, sjöfartsverket, luftfartsverket, riksrevisionsverket, generaltullstyrelsen, länsstyrelsen i Stockholms län, länsstyrelsen i Västernorrlands län, riksdagens ombudsmän (JO), Föreningen Sveriges polischefer, Linjeflyg Aktiebolag, Svenska jägareförbundet, Sveriges biodlares riksförbund, Sveriges redareförening, Sjösportens samarbetsdelegation, Klarälvens flottningsförening, AB Storstockholms Lokaltrafik, Sveriges Hotell- och Restaurangförbund, Motorbranschens riksförbund, Sveriges köpmannaförbund, Sveriges advokatsamfund och Kooperativa förbundet.

Länsstyrelsen i Stockholms län har bifogat yttranden från länspolischefen, från sambandsmannen tull/polis inom östra tullregionen, från polisstyrelserna i Handens, Huddinge, Norrtälje, Solna och Södertälje polisdistrikt samt från länsveterinären i Stockholms län. Länsstyrelsen i Västernorrlands län har bifogat yttranden från polisstyrelserna i Härnösands, Sundsvalls och Kramfors polisdistrikt samt från sambandsmannen tull/polis i norra tullregionen.

Yttranden har dessutom inkommit från Svenska kennelklubben och Postverket.

Innehåll

Propositionens huvudsakliga innehåll	1
Propositionens lagförslag	2
Utdrag av protokoll vid regeringssammanträde den 4 november 1981	3
1 Inledning	3
2 Föredragandens överväganden	4
3 Upprättat lagförslag	6
4 Hemställan	7
5 Beslut	7
Bilaga 1 Sammanfattning av utredningens överväganden	8
Bilaga 2 Utredningens lagförslag	9
Bilaga 3 Förteckning över remissinstanserna	15